

ROSCHU

info

ЧЕРВЕНЬ 2018

ЛИПЕНЬ

ОДИН
ІЗ ТИСЯЧ

**ВАСИЛЬ
НЕТЛЮХ**

У номері:

3,5,12,13
сторінка

Найважливіша тема
номеру - закінчення
проєкту NCV

4
сторінка

Нова рубрика
"Обличчя з обкладинки"
з Василем Нетлюхом

6-7,22
сторінка

Про те, як відпочивають
наші крошенята
в таборі "Сонячний"

8-9
сторінка

"Відверта кава"
з Іриною Давидчук

10
сторінка

Чому важливо говорити
про помилки?

14-15
сторінка

Історія співпраці
з заводом BMW

16-17
сторінка

Розповіді про талановитих
та яскравих Каріну Кінах та
Дмитра Чикора

18-19
сторінка

Про перші результати
роботи соціальних
працівників

20-21
сторінка

Футбольний репортаж

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

ЦІННОСТІ — ЦЕ ВИ

Я прийшла працювати на КроШу відразу після університету. Досвіду було небагато, але було велике бажання знайти своє місце саме тут, на нашому заводі і інтуїція, що так воно і станеться. Інтуїція не підвела: завод став мені другою родиною, я тут «виросла» — професійно і просто як людина, сформувалася, навчилася багатьом речам і досі продовжую вчитися. Я не просто сюди «ходжу на роботу» — я тут ЖИВУ.

Моя історія схожа на сотні «крошівських» історій. Нас таких багато: тих, хто прийшов сюди дуже молодими, завзятими, хто тут ріс, набивав свої гুলі, змінювався, відкривав себе і людей по-новому.

Коли ми говоримо про корпоративні цінності, я за описом кожної цінності бачу Когось — Людину і її Історію. Хтось є втіленням чесності, хтось прикладом лідерства, а хтось — надійності. Для мене це не формальні речі, «бо так прийнято», бо всі компанії повинні мати цінності. Це про нас, про те, які МИ, що нам варто берегти і чим гордитися.

Помітьте цінність у собі — і ви зможете показати її іншим. Відчуйте, що вона означає для вас — і ви зможете надихнути нею інших. Нам не треба цьому вчитися, це вже у нас є. Просто треба собі нагадувати про це.

Наталія Лисакевич
заступниця керівника відділу з управління персоналом

ПОДІЯ

“І КОЖЕН
ФІНІШ — ЦЕ,
ПО СУТІ,
СТАРТ”

Нічого особливого — робоча ситуація. Закінчився термін виробничого проекту — так буває, це частина заводських реалій, життя триває, підприємство працює далі. Все так, але проект цей — легендарний NCV. Ті, хто від початку, ще «з Гіркої» (не всі зрозуміють). Ті, на кому тримався завод. Ті, кого ніхто нікуди не хоче відпускати. Було багато емоцій — і це добре. Бо в такі моменти найкраще видно, хто ми і які ми справжні. Це трохи сумно: 12 років проекту для багатьох — частина життя, частина серця. Друзі, успіхи, невдачі, уроки, радощі, традиції, спільні будні і свята. Це закінчилося. Але навіть завершення проекту NCV — у його стилі. В останні місяці роботи, працюючи в шаленому ритмі і не підвівши замовника, ці хлопці і дівчата довели, що вони такі найкращі! Вдячність — це дуже коротко про головні емоції.

Про завершення проекту-легенди читайте на сторінках 12-13.

ВАСИЛЬ НЕТЛЮХ: “ЩОДНЯ ЧУЮ ВІД КОЛЕГ “ДЯКУЮ”

Нас, крошівців — тисячі. Усвідомлювати себе частинкою чогось великого — приємно. Але ми — не «гвинтики у системі». Кожен з нас — особистість, у кожному з нас — неповторність. Один із тисяч — це той, без кого ці тисячі були б зовсім іншими.

Василь Нетлюх, обличчя липневого номеру “Kroschu-info”. 28 років, діловод відділу якості, на заводі майже 4 роки.

Василь — дуже особлива людина. В чому його особливість? У талантах — він чудово знає мови, дуже здібний, ерудований, багато читає, займається спортом. У життєлюбстві та допитливості — Василь завжди надихає колег та друзів щирою посмішкою, завжди енергійний, в русі. А ще у Василя особлива щирість. Така, яка нікого не залишить байдужим, така, що підкорює з перших секунд і захоплює. Одним словом, недарма Васю люблять, всі, хто його знає. Він не залишає варіантів. Будьте, як Вася — будьте наполегливими, щирими, чудовими)

ВАСИЛЬ НЕТЛЮХ ПРО РОБОТУ НА КРОШУ

Я йшов сюди без страху, знав, що мене тут будуть вчити всьому, що потрібно. Я закінчив факультет іноземних мов і це моя перша робота. Люблю роботу, бо вона цікава і не нудна. А ще за те, які тут люди. Щодня мої колеги дякують мені за те, що я роблю. Це дуже важливо.

ПРО ХОБІ

Мене цікавить англійська мова — це моя спеціальність і я намагаюся постійно вдосконалюватися, мені це приносить задоволення. Люблю читати. Мій улюблений письменник — Теодор Драйзер, нещодавно прочитав дві частини його книги «Фінансист». На черзі — третя. Важкий твір, але мені дуже сподобався, раджу прочитати всім.

Люблю музику. Слухаю українських та зарубіжних виконавців. До речі, англійську мову я починав вчити з пісень Britney Spears і Backstreet Boys. Вони не тільки стали моїми улюбленими виконавцями, а й допомогли у вивченні мови.

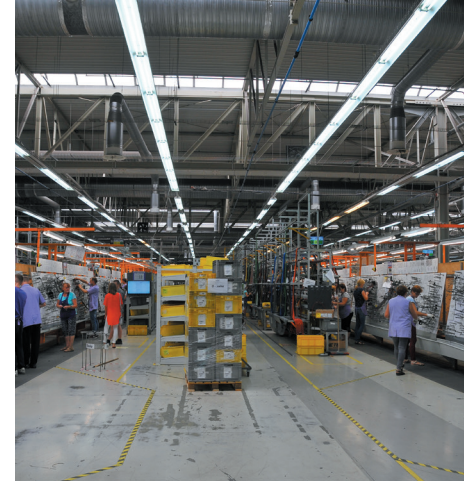
Якщо випадає відпустка — дуже люблю подорожувати. Минулого року був у Польщі, в Кракові. Надзвичайно красиве місто і мені воно дуже сподобалося. Найбільше мене вразив замок Вавель. Він вважається предком Високого замку у Львові і така архітектура просто викликає захоплення.

ПРО МРІЮ

Я мрію, щоб люди у нашій державі стали жити краще. Щоб зрозуміли, що це залежить від них. Кожен з нас повинен дбати, щоб держава процвітала. А для цього треба просто добре і якісно робити свою роботу.

Читайте початок статті
на 3 сторінці

— Ми зібралися, щоб подякувати вам за роботу від імені керівників корпорації, які із захопленням здивувалися тому, що ви зробили в останній місяць. Наші замовники сказали, що Україна показала такий рівень, якого ще не досягнув жоден з їхніх постачальників. Всім вам дякую за відданість, за організованість, за хорошу роботу. Ми впевнено можемо сказати, що проект NCV — найкращий на підприємстві. Саме тому ми просимо вас лишитися на нашому заводі і підтримати інші проекти, щоб вони стали такими ж зразковими. Життя іде, проекти відкриваються і закриваються — це нормально. Ми повинні працювати, лишатися єдиним колективом, незалежно від стартів та фінішів окремих проектів. Ми цінуємо вас і зробимо все можливе, щоб перехід з цього проекту, де у вас склався дуже міцний і дружній колектив, був для вас комфортним, — сказав фінансовий директор

Олександр Шаварський на зборах колективу проекту.

Славомір Качмарек, технічний директор, зауважив:

— Шкода, що наш завод не отримав проекту-наступника NCV. Це не ваша проблема, це — проблема через ситуацію в країні. Але NCV - це вже бренд. Це проект, який продемонстрував найвищий рівень якості та ефективності. Ми працюємо для того, щоб на нашому заводі були нові проекти, тому ви потрібні нам — ваша працелюбність, ваш професіоналізм. Зберігайте оптимізм, своє бажання працювати і лишайтесь з нами.

Керівник проекту NCV Олександр Єпіхов емоції намагався стримувати, але в такі моменти видно все, те, що ми щодня не бачимо і не кажемо одне одному:

— Мені прикро, що ми не отримали проект-наступник NCV. Але жит-

тя продовжується і для кожного з працівників NCV є робота в корпорації і на заводі. Частина людей їде на підтримку на заводи в Мексику та Македонію, їх раді там бачити, бо це дуже кваліфіковані працівники. Проект існує з 2005 року і він справді був «серцем» заводу, його гордістю. Я пишаюся, що працював з цими людьми і дякую кожному з них. Дякую за злагодженість, за командний дух. В цьому місяці клієнт неплановано замовив втричі більше продукції і люди справилися. Більшість майстрів і начальників змін на NCV працюють з перших днів, ще з Гіркої Полонки. Це була справді крута команда і я впевнений, що у всіх них все буде добре, де б вони не були.

Емоції були у всіх. Говорили коротко. Багато хто з вологими очима. Щиро.

Читайте продовження статті
на 12 сторінці

“ДЯДЬКО ГУГЛ” ЗАБУТИЙ, ЮТУБ “ВІДПОЧИВАЄ” — “СОНЯЧНИЙ” РУЛИТЬ!

Я ціле літо відпочивав і нічого не робив... Я з батьками їздила на море... А я відпочивав у дитячому таборі. Ось! Відчули? Вже від самого словосполучення «дитячий табір» віє якоюсь романтикою, хорошими спогадами, доброю ностальгією. Саме там колись проводило своє літо те покоління, яке зараз думає — ех, так би нашим дітям..

Запросто) Якщо ви працюєте на КроШу. Вже кілька років поспіль підприємство організовує відпочинок для їх діток у літніх таборах. А саме — відшкодовує 80 відсотків вартості путівки. Нинішнього року це традиційно затишний та комфортний табір «Сонячний».

Погоду не обирають і коли ми приїхали у табір — небо густо затягнули хмари, йшов дощ. Проте, на території «Сонячного» все виглядало зовсім по-іншому. Атмосфера у таборі була настільки світлою як і його назва. Хтось грав у настільний теніс, для когось вожаті організували захоплюючий конкурс, а десь в альтанці хлопці та дівчата влаштували змагання талантів.

Тут знаходять справжніх друзів.

Олександра Трубій та **Дарина Королюк** подружилися у таборі. Говорять, що їм тут дуже подобається. А ще, увага (!), вони кажуть, що нарешті можуть відпочити від ноутбуків і смартфонів.

— Тут дуже хороший директор і вожаті. Кожного дня ми займаємося фізкультурою, граємо різні ігри, співаємо, танцюємо, — весело говорить Саша.

— В таборі — справжній відпочинок, свіже повітря, купання в ставку, дискотеки, тому тут набагато веселіше ніж удома, — підхоплює Дарина.

До слова, мама Дарини — Орися, говорить, що дівчинка й справді з головою поринула у відпочинок.

— Про телефон вона точно забула, бо ж я два дні навіть не могла з нею

зв'язатися. А потім він взагалі розрядився і вимкнувся. Я вже почала турбуватися. Виявилось, що мій дитині настільки весело і цікаво, що вона й до рук не брала того телефону, — задоволено розповідає мама.

Володя Башлаєв зі своїм другом **Владиславом Павликом** тут уже вдруге. Позналилися хлопці у «Сонячному».

— Я дуже люблю конкурси на орієнтування, — розповідає нам Володя.

— Мені ж подобається те, що цього року тут більше дітей. Я спілкуюся з друзями, з якими познайомився торік, тепер вони знову тут. У таборі немає коли сумувати, — говорить Владислав.

— Діти, а за що ви любите «Сонячний»? — запитує у юного кавалера та його панянки, які усамітнилися в альтанці та про щось «сміються» під легкий стукіт дощу. **Світлана Лучковська** та **Артур Семенюк** тут теж уже не вперше і мають багато знайомих.

— У нас найкращі вожаті, вони до нас дуже добре ставляться, — говорить Артур.

Задаю провокативне запитання. «А що вожаті роблять, коли ви все ж таки їх не слухаєтеся?»

— Вони глибоко дихають, — жартує хлопець.

Вожата **Євгенія Коваль** каже, що діти тут слухняні і чемні.

Дівчинка з дуже гарним ім'ям **Сімона Волф** тут уже вчетверте. Говорить, що «Сонячний» став для неї рідним.

— У таборі дуже багато різних ігор та конкурсів, в яких можна взяти участь і не соромитися. Тут дуже невимушена атмосфера.

— З дитинства я люблю малювати, співати, танцювати, а також граю у футбол, баскетбол та волейбол. Це в мене трошки від мами, а трошки — від тата, — посміхаючись розповідає багатогранна Сімона.

Читайте продовження статті на 22 сторінці

ЩАСЛИВА ЛЮДИНА ІРИНА ДАВИДЧУК

Не всім дано таке щастя — говорити про свою роботу із щирим захопленням, ніби прийшли сюди тільки вчора і все бачиться у рожевих окулярах, і хочеться зробити щось велике, і все попереду...

Іра працює на КроШу 12 років, рожевих окулярів у неї точно немає, є досвід і мудрість (без мудрості керувати колективом — ніяк). Але коли говорить про свої «Шнайдерай і Фаука» (Schneiderei і VK, відділ порізки та попередньої підготовки), то у неї світяться очі. Щаслива людина).

Розмова у нас теж вийшла про щастя) Про те, як створити його своїми руками, помічати навколо себе, відчувати його.

Ірина прийшла на завод після закінчення факультету іноземних мов. Та вона не побоялася почати з лінії, з роботи комплектувальника проводів. Каже — бачила перспективи, вірила в завод і в себе. Згадує, які всі були щирі і як роботою буквально жили:

— Було дуже цікаво, так, що аж дух захоплювало. Пригадую, вже ідемо з роботи додому і без кінця обговорюємо, як пройшов день, які нюанси були, навіть налаштування машин до дрібниць обговорювали.

Когось з тих часів згадаєш, кого, можливо, назвала б своїм вчителем?

Мені хочеться згадати Андрія Гончарука. Він тоді був начальником виробництва, він багато дав нам для розвитку, багато в чому став для нас особистим прикладом, він дуже мисляча людина, на нього хотілося бути схожими.

Як думаєш, такий дух зараз на заводі зберігся?

Думаю, що так. Принаймні, у моїх відділах, Schneiderei і VK, точно він є. Вони як одна сім'я, одна команда. Я вважаю ці відділи серцем заводу.

Іра, ти говориш про роботу дуже позитивно, натхненно і щиро. Але

ж мусили бути і складні моменти?

Найскладніше — це долати страх. Щоразу переходячи на вищу посаду — на майстра, на начальника зміни, начальника дільниці — був страх, сумніви. Я завжди відчуваю особисту відповідальність за все,

що відбувається у довіреному мені відділі, якщо щось не виходить, думатиму про це, шукатиму причини, ночами не спатиму.

Що ти вважаєш своєю найсильнішою стороною?

Напевно, ця відповідальність і є моя

найсильніша сторона. А те, що мене надихає в роботі — це однозначно мій колектив.

Розкажи про свій колектив — ти так захоплено про них говориш)

Всі дуже дружні, всі добре розуміють загальні цілі, всі начальники змін, майстри — професіонали, вони мене ніколи не підводили, я впевнена, що вони не здатні встромити ніж у спину, я впевнена у них в кожній ситуації, можу на них покластися. Всі люди на Schneiderei і VK — чудові. Ідеш — як у квітнику. Хлопці молоді, енергійні. Дівчата, як з обкладинок журналу, але вміють налаштувати Kотax). Всі дуже комунікабельні, талановиті, і в футбол, і в теніс, і в волейбол грають, подорожують. Завжди відгукуються на чужу біду — допомогти коштами, здати кров, якщо потрібно, підтримати. Ними не можна не захоплюватися, вони всі у чомусь є для мене прикладом.

А який ти керівник?

Думаю, що строгий. У нас на заводі є хибний стереотип, ніби VK — це зона, де можна «розслабитися». І якщо людина з таким уявленням і неправильно мотивацією приходить — працювати з нею нелегко. Треба пояснити, націлити, тому я строга. Я не шукаю на роботі друзів, я роблю свою роботу і хочу, щоб ми робили її якісно, бо вимоги до нас високі. Працівник на VK має бути «мультискілл» — знати багато операцій, бути універсалом.

Ти сказала «на роботі друзів не шукаю» — але ж вони у тебе є?

Так, звичайно є, з роками так складається. На роботі можна дискутувати, сперечатися, але цінувати одне одного і бути друзями. Виробничому відділу пощастило. з керівником — Вікторія Пазичук вміє поставити крапку у суперечках і завжди підтримати командний дух, організувати нас на якийсь тимбілдінг.

До речі, ти була на екстрім-тренінгу? Які твої враження?

Я боялася (сміється). Прочитавши, що там буде багато завдань на фізичну підготовку, а я не є дуже витривала і переживала, щоб не бути тягарем для своєї команди. Але нас цей тренінг дуже згуртував, я ще

більше відчула, що треба підтримувати одне одного, робити максимум, щоб твоя команда дійшла до цілі.

Реально, було супер, нас це так згуртувало.

Якщо порівняти Ірину, яка прийшла 12 років тому на завод і Ірину нинішню — ти дуже змінилася?

Змінилася... Напевно, я стала жорсткіша, навчилася приймати рішення, нести відповідальність не лише за себе, а й за інших людей, стала витриваліша!

А ці необхідні керівнику риси — жорсткість, строгість — ти їх залишаєш на роботі чи вдома ти теж така?

Ні, не завжди їх вдається лишити на роботі. Чоловік навіть іноді каже «Розслабся, ти вже не на роботі».

А як ти відпочиваєш?

У мене дуже активна сім'я, тому й відпочиваємо ми активно. Велосипеди, лижі, подорожі на природу.

На що в першу чергу звертаєш увагу, беручи людину у свою команду?

Людина має бути надійна, відповідальна, повинна хотіти розвиватися.

А взагалі в людях розбираєшся з першого погляду?

З першого погляду, не дуже)

Але апріорі довіряєш чи апріорі не довіряєш?

Апріорі довіряю. Але надто близько нікого не підпускаю)

Другий шанс даєш?

Даю. Але третій ні)

А свої помилки тобі легко визнавати?

Я до себе дуже критична. Завжди аналізую, чи правильно зробила, чи прийняла правильне рішення. На помилках намагаюся вчитися.

Ти йшла на завод з великими сподіваннями. Не розчарувалася?

Ні, ніколи в мене не було розчарування. Навпаки, я пишаюся, що я тут працюю, і через багато років бачу себе тут — у своїх рідних відділах, на своєму Schneiderei, VK.

Шкода, що друковане інтерв'ю не передає, голосу, інтонацій, того, як щиро, з якими нотками Іра говорить. У ній нема ні краплі фальші чи пафосу, вона цим живе, так відчуває. Мабуть тому її так і люблять на заводі) В кого не запитай серед підлеглих Ірини, всі кажуть коротко — «Наша Іра — найкраща». Хай так буде надовго)

ПОМИЛКУ, ЩО ПРОПУСКАЄ КОМП'ЮТЕР, ВІЯВИЛИ ПРАЦІВНИКИ

На нашому підприємстві два рази в рік відбуваються зміни у виготовленні продукції. Під час однієї з таких було виявлено невідповідність у структурі проводки (пропущений модуль).

Працівниці 54 лінії виробництва (виготовлення модулів до подушок безпеки автомобілів Volkswagen)

Єва Корінчук та Раїса Синиця помітили наявність невідомої їм комбінації розгалужень проводів. На заводі жінки працюють уже понад 10 років, тому відразу звернулися за консультацією до інженерів технічного відділу. Ті подали запит замовнику і отримали відповідь про помилку.

За словами керівника проектів та програм технічного відділу Олександра Ярошука, виявлена неточність могла в майбутньому спричинити невчасне спрацювання додаткових подушок безпеки в автомобілі.

— *Цікаво, що проводка з такою помилкою ймовірно виготовлялася б і надалі. Система не визначила б її, оскільки це лише додаткова функція автомобіля. Тобто, завдяки уважності працівників, вдалося уникнути небажаних наслідків у*

майбутньому. А на момент виявлення неточності таку проблему мали вже 308 проводок, — говорить Олександр.

Також керівник проектів додає, що підприємство на жаль не може вжити ніяких заходів для запобігання таких помилок у майбутньому, бо тут лише виконуються замовлення. А от пильність працівників ніколи не буває зайвою.

— *Про помічену помилку важливо говорити, адже її виправлення тут і зараз може вартувати, наприклад, всього 1 євро. За приховану спочатку і виявлену пізніше неточність можна заплатити 100 євро, а помилка, що потрапила до клієнта, обходиться вже у тисячі євро, — підсумовує Олександр Ярошук.*

ЧЕСНІСТЬ — ПОНЯТТЯ ПРАКТИЧНЕ

Одна з ключових корпоративних цінностей нашої компанії — чесність. Що це означає на практиці? Як реалізовується ця цінність у щоденній роботі? Історія Надії Хомин, працівниці, котра нещодавно виявила помилку у продукції, саме про це — про чесність і її значення для нашої команди.

НАДІЯ ХОМИН.

комплектувальниця проводів на 38 лінії (на заводі працює 4 місяці).

З наноконтактами працювати найважче. Саме там я і виявила пошкодження.

Я вважаю, що про проблему, якою б вона не була, потрібно говорити. Можна було б цей провід просто викинути в шрот і промовчати. Але я, коли бачу такі речі, то завжди го-

ворю. Щоб були попереджені й інші працівники, щоб зважали. Щоб це не повторювалося.

ВІКТОРІЯ ПАЗИЧУК

керівниця відділу виробництва

Ніколи не треба мовчати про виявлення помилок. Краще ті помилки виявити тут, на підприємстві, аніж вони дійдуть до клієнта. Заміна поламаного контакту в нас коштуватиме 2 євроценти, а якщо

цей контакт знайдеться у автомобілі, проданому клієнту, це можуть бути мільйонні витрати на повернення авто. Надзвичайно важливо, що люди звертають на це увагу і я рада, що є працівники, котрим не байдуже. Це навіть може не стосуватися безпосередньо роботи людини, що виявила помилку, адже виявлення чужої помилки ще краще, аніж виявлення своєї.

Нині маємо саме такий випадок. Помилка сталась у відділі порізки, а комплектувальник, якщо не байдуже, виявила її та поінформувала працівників відділу якості. Завдяки цьому помилка була усунута на початковій стадії. Відповідальних людей ми заохочуємо матеріально, в залежності від складності та важливості виявлених помилок. Для цієї працівниці точно буде заохочення. Минулого року за виявлення помилок ми преміювали близько 30 людей.

ОСОБИСТОСТІ

НАДІЯ ХОМИН “НЕЩАСНИМ БУТИ ЛЕГКО. А САМИМ СОБОЮ — ВАЖКО, АЛЕ ВАРТЕ ТОГО”

Надія Хомин, яка виявила помилку (стаття на стор. 10 - ред), крім того, що ретельна, уважна і відповідальна, ще й дуже мудра і творча. Тому розмова у нас видалася не лише про корпоративні цінності та значення чесності для роботи, але й про життєві цінності, творчість та «брехню во благо» (Пощастило вам, якщо ця жінка працює поруч з вами) Бо Надія — то «ходяча мудрість». Справжня така, життєва, «неприлизана»). Надія родом із села Мирне Горохівського району. До КроШу працювала бухгалтером. Про те, що обрала цю роботу не шкодує.

— Тут в людину «вкладають» — вчать, допомагають. А ще мені дуже зручно, що безкоштовно привозять додому і відвозять назад. Дуже сподобалися люди тут. У мене була дуже хороша і привітна тренерка Світлана, яка зараз займає посаду соціального працівника. Було трохи страшно, бо все нове. Раніше я працювала у зовсім іншій сфері, то навіть не вміла тримати в руках ізострічку. Але Світлана нам казала, що головне братися і не боятися. Завдяки їй у нашій навчальній групі була дуже невимушена атмосфера. Нам навіть було весело. Тому тепер багато тих, хто зі мною навчався, залишилися тут працювати. Стажування я проходила у Жені Денисюк. Вона дуже добре пояснила мені всі нюанси цієї роботи і значною мірою саме завдяки їй я тут працюю.

ПРО РОЛЬ ЧЕСНОСТІ В РОБОТІ ТА ЖИТТІ

Є почуття обов'язку, почуття відповідальності. Чому я сюди прийшла? Працювати. На мене покладені певні обов'язки і виконувати їх потрібно якісно. Це важливо, бо якби кожен виконував свою роботу чесно, добросовісно і відповідально, то все було б близьким до ідеалу. Старання кожного — це великий вклад у спільну справу.

Для мене ще дуже важливу роль відіграє колектив. У мене він дружний і згуртований. Подобається тутешня атмосфера. Коли виникають якісь питання чи незрозумілості — завжди раджусь зі своїм «ф'ювом» Юлею Кунц. А ще мені дуже допомагає мій майстер Ірина Кравчук. Вона терпелива, мудра, завжди розуміє. А в житті чесність — обов'язкова! Для мене бути чесною і порядною — потреба душі. Хтось скаже, що чесним у цьому світі важко жити, зате я можу прямо і сміливо дивитися людям в очі. Таким, як всі бути просто. І нещасним — теж. А от самим собою бути важко. Бо твої правдиві думки не всім і не завжди подобаються.

Я дуже не люблю конфліктів і стараюсь їх уникати та згладжувати. Часом навіть завдяки перестановці слів у реченні можна уникнути якогось непорозуміння. А усмішка навіть грозіві хмари розганяє. Робочий день, на мій погляд, має розпочинатися не з критики, а з похвали і підбадьорювання один одного. Взагалі, я вважаю, що не залежно від того, як до тебе ставляться люди, твоє ставлення до них має бути якнайкращим. Ніколи не треба платити злом за зло. Якщо не можеш змінити ситуацію, то потрібно змінити ставлення до неї. Потрібно самому собі створювати позитивний емоційний мікроклімат. І від цього стане краще не тільки вам, а й оточуючим.

ПРО «БРЕХНЮ ВО БЛАГО»

Во благо брехні немає. Брехня — це є брехня і це в будь-якому разі не добре. А знаючи правду, ти можеш реально оцінювати ситуацію. Я завжди вибираю добро і чесність. Навіть, якщо це спричиняє чималі непорозуміння або певні збитки матеріального характеру. Але з часом все стає на свої місця, все стає добре.

ПРО ТВОРЧІСТЬ

Зовсім недавно почала писати вірші. Півроку тому. Багато з них — про війну на Сході України. Коли переполюють емоції — слова самі в'яжуться у вірші.

Нині жнива. А де наші чоловіки, брати, сини? — В окопах... А хто має збирати хліб? Дуже хочеться, щоб повернулися всі живими. Ось такий вірш вийшов:

Солдату

На крилах перелітні птахи
Принесли вкотре вже весну.
Довкола свіжістю так пахне,
А тут думки лиш про війну.
І бачиться солдат в окопі
Над головою — свист від куль.
О Боже, я благаю,
збережи від смерті,
Нехай додому вертається живим.
Чекає батько й мати на порозі.
Хіба для смерті народили те дитя?
Жона і діти — теж в тривозі,
О як без тебе їм прожить життя?
Ні, ти не можеш впасти
Й лежати бездиханно у землі.
Не маєш права десь пропасти,
Коли додому повертають журавлі.

Читайте початок статті на 3 та 5 сторінках

ВАСИЛЬ ДАЦЮК.

Працює 12 років. Начальником зміни – 1 рік, довгий час виконував обов'язки майстра.

“Найбільше мені тут подобалася наша весела, енергійна і працювита молодь. Ми завжди підтримували один одного і ставилися до всього з позитивом. Я продовжу працювати на заводі. Тут я знайшов дуже багато друзів, з якими ми дуже тепло спілкуємося і спілкуватимемося надалі.”

ЮЛІЯ ЛІПІНСЬКА.

На проєкті 12 років. Майстер виробничої дільниці.

“Ми — справжня дружня команда. Більше того, навіть кумами поставали. Завжди розуміємо один одного і підтримуємо. Ми дуже емоційні і водночас врівноважені.

Далі планую працювати на цьому ж підприємстві. Сьогодні в мене змішані емоції. Останній день... Позаду 12 років. І не вірю і плакати хочеться. Але все що робиться — на краще. Все буде добре, головне — вірити.”

ЛАРИСА ОЛЕНІКОВА.

На проєкті 12 років, 8 з яких працює майстром виробничої дільниці.

“Це були 12 років стабільності. Ми знали, що у нас є робота. Це дуже важливо, коли ти вранці прокидаєшся і знаєш, що маєш куди піти, що у тебе є робота. Також приємно розуміти, що ти виготовляєш кабельну мережу для автомобілів, які купує велика кількість людей. Всі колеги вже стали для мене справжніми друзями. Сьогодні у мене позитивні емоції. Проєкт завершується, а що буде далі - час покаже. Працюватиму на заводі, як і більшість моїх друзів, там, де будуть потрібні наші руки, вміння, досвід.”

ВІТАЛІЙ ХОРАВА.

На NCV 12 років. Майстер виробничої дільниці.

“На початку цього проєкту було багато труднощів, але запам'яталося те, що завдяки згуртованості нашого колективу вдалося все подолати. Тут я багато чого навчився, став відповідальнішим. Ми всі тут стали друзями і спілкуємося не лише на роботі. Які можуть бути емоції, коли завершується проєкт? Ми працювали тут. Тепер потрібно зивкати до іншої роботи. Там все буде зовсім інакше. Відрізнятиметься проводка, будуть нові колеги. Яюсь буде). Далі працюватиму на проєкті BMW, де мені запропонували вакансію.”

ЛІДІЯ БОРЕЙЧУК.

На проєкті майже 11 років. Виконуюча обов'язки майстра виробничої дільниці.

“За цей час було дуже багато цікавих моментів. Пригадала один. Колись у нас був новорічний “простий” виробництва. І ми два тижні не працювали, але на роботу ходили. Чим ми тут тільки не займалися... Спочатку спілкувались про саме виробництво, ділилися один з одним своїми знаннями. А потім, коли нам здалося, що свою роботу ми знаємо ідеально — танцювали, співали, розказували смішні історії. Це були ніби новорічні канікули, проведені з колегами і на робочому місці. Тоді ми всі особливо подружились і мені цей час запам'ятався.

З цього часу минуло вже років 10, а наш колектив — такий же дружній. І насправді дуже шкода, що цей період життя закінчується, для мене — це його третина.

Тут ми всі стали справжніми друзями. А головна наша подружка — Анжела Молчан, яка нині на посаді соціального працівника. Вона нас збрала, виростила, всього навчила і ми всі її дуже любимо.

Далі працюватиму однозначно на заводі.

Цей проєкт став частиною нашого життя, адже всі ми вклали в нього частинку своєї душі. Так як і всі, я прийшла сюди звичайним працівником. Було важко, інколи навіть хотілося звільнитися. Але потім звикла, освоїлася. І великою мірою саме завдяки підтримці колег.

Зараз у мене дуже дивні емоції. Здається, що це сон і не віриться, що я завтра прийду, а тут вже нічого не буде. Важко. Місцями хочеться плакати. Але я рада, що в мене в життя був такий період. Вдячна всім за співпрацю і підтримку. Разом ми зробили дуже багато корисного, адже люди купили мільйони автовок з нашими проводками і задоволено собі катаються.”

ВІКТОР ДОМОВЕСОВ.

На NCV 8 років, з яких 4 – на посаді майстра.

“Я радий, що в рамках роботи в мене було багато подорожей за кордон. Завдяки заводу я побував в Мексиці, Македонії, Німеччині. Було багато нових цікавих знайомств, освоєння корисного матеріалу.

А найважливіше, що тут я знайшов свою другу половинку, познайомився зі своєю майбутньою дружиною — Софією. Ми разом працювали, тепер одружилися і далі працюємо.

Щодо роботи, то ми виготовляли проводку для Mercedes Sprinter, а це дуже популярний автомобіль. Тому кожен відчував, що робить важливу справу.

Сьогодні у мене радісні і водночас сумні емоції. Не хочеться залишати свій колектив, до якого дуже звик.

Надалі планую працювати тут. Рухатися по кар'єрних сходинках, вдосконалюватися.

Проєкт NCV — вже частинка нашої історії. Історії не тої, що припадає пилом, а тої, що живе, надихає, стає легендою і частиною нас.

Цей проєкт подарував нам успіх і досвід, подарував багато щирих емоцій і виростив справжніх особистостей. І хоча зараз багато кому сумно і щемливо на серці, але знаєте що? Це добре. Добре, тому, що це говорить про те, що у нас все добре, що ми — команда, родина, що ми — Люди.

Не сумуйте. «Кожен фініш — це, по суті, старт», — ці слова Ліни Костенко знають всі. І це правда. Кожного, хто «виріс» на проєкті NCV точно чекає успіх, яким би шляхом вони не вирішили йти. Бо ці люди завзяті, чесні, працьовиті і варті найкращого.”

BMW ПОЧИНАЄТЬСЯ В ЛУЦЬКУ

Одним із проектів КроШу є виробництво електропроводки для заводів BMW. Співпраця КроШу із закордонними партнерами розпочалася у 2014 році. Сьогодні впевнено можна казати: довіру виправдано.

ТОЧНІСТЬ В НАЙМЕНШИХ ДЕТАЛЯХ

На підприємстві за проект зі співпраці з BMW відповідають керівник відділу якості «Кромберг енд Шуберт» **Віра Редькович**, а також керівник проектів та програм у сфері матеріального та нематеріального виробництва **Олена Ковалюк**. Основним партнером КроШу є завод у місті Лейпциг (Німеччина), побудований тринадцять років тому. І якщо говорити про цікаві факти цього виробництва, то потрібно починати саме з його будівництва, а точніше — з розробки проекту.

Дизайн заводського приміщення спеціально розроблявся відомою британською архітекторкою іракського походження Захою Хадід. Це єдина жінка, яка була удостоєна золотої медалі Королівського інституту британських архітекторів.

На такому заводі не може бути місця якимось неточностям, невідповідальності з боку працівників чи іншим негативними проявам.

— *Це підприємство живе престижем. І погані клієнти там не затримуються,* — каже Віра Редькович.

Туди важко працевлаштуватися, тому працівники дуже цінують свою роботу і не хочуть її втратити. Завод надзвичайно популярний і кожні дві години там проводяться екскурсії. А завдяки інноваційній розробці виробничих ліній, працівники (або ж ті самі відвідувачі), сидячи в офісі чи в їдальні, проходячи по коридору, можуть спостерігати як кузови автомобілів, просто над їх головами, по конвеєру з прозорими стінками «пропливають» з одного цеху в інший. Це справді захоплює.

НАМ ТРЕБА ВЧИТИСЯ У НІМЦІВ САМОДИСЦИПЛІНИ

Пригадуючи початок співпраці Кро-Шу із BMW, Олена Ковалюк розповідає про певні труднощі.

— Було нелегко — новий партнер, нові вимоги. Але вони нас в деяких речах стимулювали до росту, зробили кращими. Особисто мені довелося швидко доростати до їх рівня. Вивчати мову, стиль мислення, опанувати вміння презентувати себе, розвивати емоційний інтелект та інше. З ними взагалі неможливо сперечатися. Здається, що проти їхніх аргументів безсилі будь-які доводи. Та з часом ми на-

вчилися доносити до них свою думку, говорити про свої інтереси та своє бачення певних процесів, — говорить Олена Ковалюк.

Так за чотири роки співпраці компанії стали справжніми партнерами, відносини яких базуються на взаємній довірі та підтримці.

Віра та Олена вважають, що нам потрібно ще багато чому повчитися у закордонних колег. І на першому місці тут самодисципліна.

— Там люди мають доступ до багатьох ресурсів і повністю вільні у своїх діях, але ніхто цим не зловживає, — зауважила Віра Редькович.

Також там ідеальна чистота на виробничих лініях. На виробництві завжди тихо, не чути ніяких криків. Кожен знає свою роботу і спокійно її виконує.

Охорона праці в компанії — на високому рівні. BMW цінує своїх працівників і забезпечує їм комфортні умови перебування на робочому місці. Відновити сили можна у кімнаті відпочинку, розім'яти м'язи — у міні спортзалі з тренажерами. А в середині великої будівлі росте сад, де можна прогулятися чи посидіти на лавочці.

РЕПУТАЦІЯ УКРАЇНЦІВ — НА РІВНІ

Ще одним замовником проводки виробництва «Кромберг енд Шуберт» є завод BMW у місті Борн (Нідерланди). За словами Віри Редькович, цей партнер теж задоволений якістю роботи та стараннями українців.

— Багато наших працівників їздять туди у відрядження і там працюють. Робота їх полягає в усунуванні неточностей, які були допущені раніше. Це остання перевірка перед тим, як проводка буде зашита в панель автомобіля. І це дуже відповідальна робота, адже якщо несправності будуть виявлені в уже зібраному авто — це потягне за собою додаткові витрати часу та грошей, — зазначає керівник відділу якості.

За чотири роки співпраці ці два заводи — Лейпциг і Борн, стали справжніми партнерами для Кро-Шу. Це засвідчується також сертифікатами. А під час нашої розмови на електронну пошту «Кромберг енд Шуберт» надійшов лист від BMW — **«Дякуємо за хорошу роботу, так тримати!»** Так і буде, не підведемо!

ДЛЯ ДУШІ

ВСТИГНУТИ ВСЕ? МІСІЯ РЕАЛЬНА — КАРІНА КІНАХ РОЗПОВІДАЄ ПРО СВІЙ СТИЛЬ ЖИТТЯ

Тренер таеквон-до, віце-президент Волинської федерації таеквон-до, інструктор національного класу, володар II дану серед чорних поясів. Багаторазова переможниця обласних, Всеукраїнських та призерка міжнародних змагань. Все це про одну тендітну дівчину **Каріну Кінах** — працівницю технічного відділу заводу.

Коли таеквон-до називають одним із хобі Каріни — вона категорично з

цим не погоджується. Говорить, що це — стиль життя.

— Цим видом спорту я займаюся з чотирьох років. Та в мене і вибору особливого не було. Батько — тренер (Олександр Кінах — президент Волинської федерації таеквон-до - ред.), а я в сім'ї — старша. Батько вирішив, що його дитина обов'язково займатиметься таеквон-до. Народиться дівчинка, значить займатиметься дівчинка.

— Це не був свідомий вибір, за який я тепер, до речі, дуже вдячна, — говорить Каріна Кінах.

Обдуманим вибором це стало в років 12. Саме тоді, за словами Каріни, в її житті відбувся переломний момент.

— Я кинула спорт... Причина? — Я добре навчалася в школі і постійно тренувалася. Я практично не відпо-

Читайте продовження статті на 16 сторінці

чивала. А хотілося гуляти і часом, навіть, нічого не робити, як інші діти. І я такою стала. Батько був розчарований, але навіть не намагався мене вмовляти. Через кілька місяців я сама зрозуміла, що нічим не займатися абсолютно не цікаво, і що це не те, ким я хочу стати. Ось тоді я й вирішила, що маю довести свою справу до логічної вершини, — продовжує моя співрозмовниця.

Найскладніші змагання Каріни були в Англії. Чемпіонат світу, що відбувався там, припав якраз на день народження спортсменки. Дівчині тоді виповнилося вісімнадцять.

— Відбіркові змагання в Україні я виграла як юніор, а там виступала як повнолітня спортсменка. Я дуже хвилювалася, бо ж кожен з моїх суперників був чемпіоном своєї країни

серед дорослих. А я взагалі — вперше на таких змаганнях і вперше у категорії лише чорних поясів.

Чемпіонат дався дівчині нелегко, але виступила вона гідно, виборовши третє місце.

Каріна — дуже різностороння.

— У школі вчителька математики називала мене математиком, а вчителька української мови — гуманітарієм. Мені ж було цікаве все. У таеквон-до всі рухи базуються на Ньютонівській фізиці. Тому, поки інші діти не знали що таке градуси, я вивчила всі кути і відсотки, щоб вміти правильно розподіляти вагу та силу, — пояснює Каріна.

Нині дівчина навчає мистецтву таеквон-до школярів. Серед її учнів уже багато призерів різних видів зма-

гань.

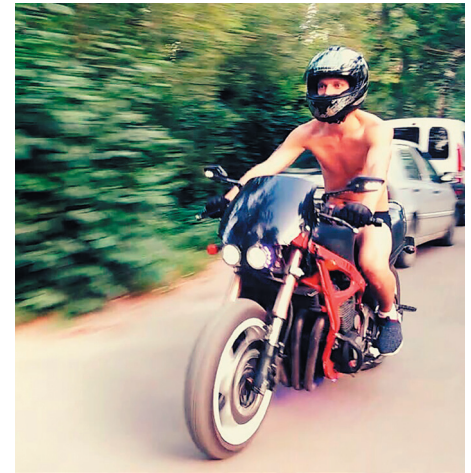
А ще Каріна дуже любить кататися на велосипеді і майже кожен її ранок розпочинається з велопрогулянки або бігу. Якщо дуже хочеться екстриму — вирушає в гори: у кінний похід або на лижну трасу, а коли настрій більш спокійний — сідає за стіл і займається рукоділлям у техніці декупаж. Так, одна людина може це все у собі поєднувати).

— Я завжди прагну до чогось нового як у фізичному, так і в духовному плані. Постійно працюю над самовдосконаленням і рухаюся вперед. Адже рух — це найкращий лікар, — ділиться Каріна.

Ніхто не сумнівається, що її рух — у правильному напрямку і приведе дівчину до вершин.

ДМИТРО ЧИКОР — ВІДЧАЙДУШНИЙ ЕКСТРЕМАЛ ТА ... ДОМАШНІЙ КУХАР

Велосипеди, мотоцикли, стрибки у воду, сноуборди та інше... Різноманітності захоплень цього хлопця, здається, немає меж. Він — це працівник заводу «Кромберг енд Шуберт» 25-річний Дмитро Чикор. На підприємстві Дмитро працює інженером з розробки креслень. Разом з колегами розробляє дошки для складання проводки.

Та сьогодні ми не про це. Адже у Діми, окрім відповідальної посади на масштабному сучасному виробництві, є купа цікавих та екстремальних хобі. Про них хлопець із задоволенням розповів.

Отож, справжньою стихією Дмитра є велосипеди, на яких він катається з дитинства. І не просто катається, а кожного разу вивчає та практикує все нові трюки.

— До професійного рівня мені ще далеко, але добірку власних фірмових викрутасів я вже маю, — усміхаючись говорить хлопець.

Їх Дмитро вчився у друзів та з відеороликів в інтернеті. Потім намагався повторювати. Не вдавалось, падав, травмував себе та, бувало, ламав велосипед, але знову продовжував і відшліфовував свою майстерність.

Нині хлопець катається на велосипеді, який вартує 250 доларів та задивляється на такі, що коштують впрямую дорожче і по трохи відкладає гроші.

Хоча й зізнається, що з придбанням мотоцикла робити це стало важко. Так так, саме мотоцикли — ще одне захоплення Дмитра. Свого першого залізного коня — Yamaha, хлопець придбав рік тому. Техніка не нова і не зовсім така, яку ми звикли собі уявляти, чуючи назву популярного японського бренду. Мотоцикл — 1984 року випуску. Не раритет, але знавці оцінять. Крім ексклюзивного дизайну, який Дмитро навіть дещо підлаштував під себе, тут справді фірмове звучання двигуна.

— Обходиться він мені недешево, але це відчуття, коли несешся по трасі назустріч вітру і відчуваєш абсолютну свободу — не порівняти ні з чим, — захоплено описує враження від водіння Дмитро.

Запитую куди ж хлопець переважно їздить своїм байком, адже мабуть кожен із читачів погодиться, що перенасичені транспортом міські вулиці — не найкращий варіант для мотопрогулянок.

— Влітку дуже люблю виїхати на природу: до лісу чи на якусь хорошу чисту водойму, — говорить він і ми плавно переходимо до ще одного, не менш захопливого хобі цього молодика.

Стрибки у воду! Часто з великої висоти і обов'язково з сальто. Переглянувши на сторінці в Instagram відео, як майстерно і безстрашно Дмитро виконує різні трюки, розумієш, що

він і справді дуже полюбає екстрим і активний відпочинок.

Яскравим підтвердженням цього є ще одне захоплення хлопця, яке у нього з'явилося завдяки поїздкам у Карпати. Подорожі до мальовничих куточків України, з обов'язковим катанням на лижах та сноубордах для своїх працівників регулярно організовує «Кромберг енд Шуберт».

— На лижах я катаюся з дитинства, а от на сноуборд стати боюся. Першого дня падав, мабуть, найбільше за всіх, але за час вікенду навчився. Тепер не втрачаю жодної нагоди стати на дошку, — з азартом продовжує Діма.

— А це він готує найсмачніший домашній майонез, — зайшовши у кабінет, перериває нашу розмову друг і колега Дмитра Олексій.

Ова! Розпитуємо...

— Та це просто, коли ми з колегами збираємось на шашлик, то завжди хтось один пригощає, — починає скромно розповідати хлопець.

— Коли ж була моя черга, то я приготував домашній майонез. Всім настільки сподобалося, що тепер я готую його завжди.

Ось такий він — інженер Дмитро Чикор — жива енциклопедія екстриму у поєднанні з тихим та мирним кухарем, який після подолання захопливих пригод може смачно нагодувати всю велику компанію друзів.

МІСІЯ “СЛУХАТИ, РОЗУМІТИ, ЗАПОБІГАТИ”

ПРО ПЕРШІ РЕЗУЛЬТАТИ РОБОТИ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Як уникати конфліктів у колективі, де працює 6 тисяч людей? Відповідь: ніяк. Конфлікти будуть, бо це частина робочого процесу. Питання у тому, щоб на них не закривати очі, вивчати, реагувати, робити висновки і шукати компроміси. На КроШу посада соціального працівника є майже від початку існування підприємства. Наталю Шевельову знають всі: вона і організатор дозвілля та спортивних змагань, і свого роду «місток» між колективом та адміністрацією.

А віднедавна на заводі соціальних працівників 4 — крім Наталії такі посади тепер ще й у **Світлани Пушкарук, Олександра Сіренка та Анжели Молчан**. Вони не займаються організацією дозвілля (на відміну від Наталії Шевельової), їх основне завдання — вивчати мікроклімат у колективі, а також робити все для запобігання та вирішення конфліктів, підтримувати новачків та ознайомлювати їх з кадровою політикою підприємства

Всі вони — і Світлана, і Олександр, і Анжела — довгий час працювали на виробництві, тому специфіку колективу розуміють чудово. Минуло три місяці з того часу, як соціальні працівники почали свою роботу. Чи є вже якісь результати і як їм самим у новій ролі?

— *Ми ще тільки вчимося, але мені ця робота подобається,* — говорить **Світлана Пушкарук**.

— *Люди до нас ідуть, радяться і розповідають про свої проблеми. Це головне — бачити довіру і те, що наша робота потрібна.*

Бути посередником між рядовими працівниками та керівництвом — дуже відповідальна місія. Потрібно правильно та зрозуміло доносити їх побажання відносно один одного. Світлані з колегами уже не раз доводилося розбиратися у внутрішніх конфліктах.

— *Часто через недобросовісне ставлення майстрів виробництва, старших по зміні, люди вирішують звільнитися з роботи. Наше завдання — запобігти цьому і розв'язати конфлікт без негативних наслідків*

для обох сторін. Робимо все, аби люди говорили про проблеми, а не просто закривалися в собі і звільнялися, — пояснює соціальний працівник.

Хорошим методом для з'ясування атмосфери всередині колективу є вихідні інтерв'ю.

Що це таке, пояснює **Олександр Сіренко**:

— *Кожна людина, влаштуваючись на роботу, дає вхідне інтерв'ю. Тобто заповнює анкету, в якій надає коротку інформацію про себе та про те, чого очікує від цієї роботи. Звільняючись, кожен надає вихідне інтерв'ю, завдання якого виявити причину такого рішення.*

За його словами, заяву на звільнення люди часто пишуть імпульсивно.

А коли соціальний працівник починає вести бесіду, розбиратися в причинах, то виявляється, що людина зовсім не хоче звільнитися. Просто, в силу певних обставин, які найчастіше можна легко усунути, зважилась на такий неприємний крок.

Трапляються й інші випадки. Наприклад, у працівника закінчилась лікарняна відпустка, а він, через позмінний графік не розібрався коли виходити на роботу. Як наслідок – прогул, про який не знає навіть сам винуватець... Тепер такі речі теж контролюватимуть соціальні працівники.

Анжела Молчан, яка пропрацювала на підприємстві багато років і не з чуток знає про непорозуміння між працівниками, говорить, що нині майстри та начальники змін почали ставитися до підлеглих з більшим розумінням:

— *Перевести людину на іншу лінію, прислухатися до її побажань та знайти компроміс — тепер це стало відбуватися набагато простіше. Адже керуючий склад знає, що соціальний працівник з'ясуватиме причини та обставини непорозуміння. І про це обов'язково буде повідомлено адміністрації заводу.*

Начальник відділу з управління персоналом «Кромберг енд Шуберт» **Марина Кущенко** говорить, що ідея ввести цю посаду була не новою.

Нині таку практику використовують на заводах КроШу в інших країнах світу:

— *Коли, наприклад, у майстра на лінії працюють 60 людей, то він не може приділити належну увагу кожному з них. Компенсувати це повинен соціальний працівник. В його обов'язки входить: розповісти людям, як відбуваються виробничі процеси, допомогти адаптуватися на робочому місці, надати консультацію щодо інших питань, які цікавлять працівника.*

— *Всі керівники на виробництві — люди, які працювали на лінії. У них є лідерські якості, вони добре знають свою роботу. Але не завжди у них є управлінські вміння. Саме тому знаходити спільну мову з робітниками, налагоджувати мікроклімат на підприємстві їм допомагатимуть соціальні працівники.*

— *Також ми хочемо, щоб усі в нашому великому колективі ставилися один до одного чесно та добросовісно. Траплялися випадки, коли працівник просто діставав телефон, щоб поглянути котра година, а охорона складала акт про те, що він грається мобільною. Зараз у таких випадках проводиться розслідування і обов'язково встановлюються всі обставини непорозуміння.*

Які результати роботи соціальних працівників за три місяці? Зі слів

Марини Кущенко, вони очевидні:

— *Раніше більшість працівників виробництва вважала, що не треба нікому говорити про проблеми бо «все одно нічого не зміниться тільки більше проблем на свою голову матиму», то тепер люди почали долучатися до таких обговорень. Це допомагає подивитися на ситуацію з обох сторін: як з точки зору працівника, так і з точки зору його керівника, який представляє інтереси підприємства в тому числі. Залученість працівників до вирішення проблем покращує клімат в колективі, люди стають більш відкритими і починають аналізувати ситуацію з інших, до того їм незнайомих, сторін. Відбувається так зване «розширення горизонтів». Успіх завжди там, де працівники самі долучаються до управління процесами, самі беруть на себе відповідальність і не чекають поки хтось інший за них це зробить.*

— *Ми готові чути людей, головне, щоб люди були готові говорити, — наголошує Марина.*

До соціальних працівників можна прийти в будь-яку пору: на заводі постійно присутній хтось з них, у нічну зміну також (окрім вихідних). Всі проблеми вирішуються і перший крок до вирішення: не мовчати.

НАПРУЖЕНА БОРОТЬБА ЗА ПЕРШІСТЬ СЕРЕД ФУТБОЛІСТІВ-КРОШІВЦІВ

30 червня та 1 липня між працівниками луцького підприємства «Кромберг енд Шуберт» відбувся турнір з міні-футболу.

Першого дня шляхом проведення відбіркових ігор серед 12 команд визначили чвертьфіналістів.

1 липня відбулися фінальні поєдинки, де перемогу здобули, звичайно ж, найсильніші. Про це по порядку.

Отже, до чвертьфіналу пройшли такі команди: Pagoda, ІЕ (інженери технічного відділу), FC «BMW», Іскра, Kroschu United, Modern, KSUa46 С (46 «С» лінія виробництва) і Логістика.

За підсумками двох чвертьфінальних поєдинків було визначено перші дві команди півфіналістів — Modern та KSUa46 С.

Слідом за ними до півфіналу вийшла команда інженерів, які з рахунком 2:0 здобули перемогу над командою Kroschu United. А також FC «BMW», гравці якої, з рахунком 3:2, обіграли Іскру.

У першому півфінальному поєдинку команда 46 «С» лінії здобула впевнену перемогу над командою Modern (3:0).

По-справжньому захопливим видався другий півфінальний поєдинок. Тут команда BMW, завдяки серії післяматчевих пенальті, здобула мінімальну перемогу над інженерним відділом. Останні вибороли третє місце за підсумками гри з командою Modern (4:1).

Як ви вже здогадалися, за перемогу в турнірі змагалися FC «BMW» та KSUa46 С і гра тут була надзвичайно напруженою та інтригуючою.

Спочатку поєдинку в лідери вирвалася команда 46 «С» лінії та невдовзі команда BMW зрівняла рахунок. Тоді гравці KSUa46 активізувалися та забили ще два голи. Здавалося, результат гри, як і переможець — уже

відомий. Проте, на середині другого тайму біло-сині знову зрівнюють рахунок, надаючи поєдинку нової інтриги. Час спливав, а рахунок між претендентами на кубок та золоті медалі був нічийним — 3:3.

За 2 хвилини до закінчення основного часу гравці BMW забивають четвертий гол, а за кілька секунд до фінального свистка — 5. Вболівальники шаленіють від захоплення. Так, 5:3 — впевнена перемога FC «BMW», яка стала чемпіоном 2018 року серед луцьких команд «Кромберг енд Шуберт».

Вітаємо переможців!

За результатами турніру, переможці чвертьфінальних поєдинків: Modern, KSUa46 C, IE (інженери) та FC «BMW» представлятимуть наше підприємство на масштабному турнірі з міні-футболу 15 вересня. У змаганнях, яке відбудеться в селі Боратин, також братимуть участь місцева футбольна команда «Ласка» та команди «Кромберг енд Шуберт» з Житомира.

Бажаємо нашим футболістам натхнення та перемог!

Читайте початок статті на 6 сторінці

Не поступається дівчині її подруга **Олександра Криштаюк**.

— Мені подобається канатне містечко, бо я дуже люблю ходити по висоті. Також я залюбки купаюся, тут є човни та катамарани, — додає вона.

Енергійна вожата першого загону **Євгенія Коваль** говорить, що в таборі діти поринають у зовсім інший світ. У світ, від якого люди, нажаль, уже почали відвикати.

— Коли діти сюди приїжджають, то першою справою відкладають в сторону свої гаджети. Починають знайомитися. Далі ми пропонуємо

їм дуже насичену відпочинкову програму, тож потім на різні телефонні ігри та соціальні мережі і часу особливо немає.

— Виявляється, нинішні діти дуже люблять квести — виконувати різні завдання, плавати на човнах і катамаранах. Тут їхніми улюбленими місцями стали скалодром і навісне мотузкове містечко. Також у таборі діє шаховий гурток та працює бібліотека. А кожного вечора на сцені відбувається розважальна програма. Під час неї діти займаються ексцензіацією відомих казок, співають пісні, танцюють і це їм дуже подобається. Вони навіть змагаються між собою — хто краще зіграє роль, або впорається з тим

чи іншим завданням, — розповідає Женя.

Старший інструктор **Ірина Тарасюк** говорить, що у цій зміні відпочиває 204 дитини. Понад третина з них — діти батьки, яких працюють на підприємстві «Кромберг енд шуберт».

— Дуже радує, що підприємство допомагає батькам купувати путівки. Адже в теперішній час не кожна сім'я може собі дозволити оплатити відпочинок дитини у літньому таборі, — зазначає Ірина Вікторівна.

Є насолоди, непідвладні часу і які не замінити ніяким технологіям. Як і десятки років тому, дітям дуже цікаво посидіти біля вогню, поспілкуватися і пограти в реальні, «живі» ігри. Природа, дружба, дитинство, «Сонячний» — вони точно згадуватимуть це дорослими).

ПРИЄДНУЙСЯ ГІДНА ОПЛАТА ПРАЦІ

- ✓ БЕЗКОШТОВНИЙ ДОВІЗ
- ✓ НАВЧАННЯ ЗА РАХУНОК КОМПАНІЇ
- ✓ ЗНИЖКИ НА ХАРЧУВАННЯ В ЇДАЛЬНИ
- ✓ МОЖЛИВІСТЬ КАР'ЄРНОГО РОСТУ

050 438-02-05

050 434-94-00

(0332) 78-53-02

с. Рованці, вул Європейська 1

м. Луцьк,
вул. Європейська, 1.

(0332) 78-53-01
(0332) 78-53-02
(050) 434-94-00

---

www.kroschu.info